

Rättelse/komplettering

Dom, 2017-06-02

Domslut för Ibrahim Ibrahim, 19330161-4073

- Rättelse, 2017-06-12
Beslut av: lagmannen Lars Dahlstedt

Beslut om rättelse enligt 30 kap. 13 § första stycket rättegångsbalken

Tingsrätten rättar sin dom på så sätt att avgiften till Brottsofferfonden rätteligen ska vara 500 kr. Beslutet kan överklagas inom tre veckor.

På tingsrättens vägnar

Lars Dahlstedt

PARTER (Antal tilltalade: 1)**Tilltalad**

Ibrahim Ibrahim, 19330161-4073
Frihetsberövande: Häktad
Långgatan 66
571 35 Nässjö
Medborgare i Libanon

Offentlig försvarare:
Advokat Christian Berntö
Berntö Advokatbyrå AB
Box 305
573 24 Tranås

Offentlig försvarare:
Advokat Uno Karlsson
Vetlanda Advokatbyrå AB
Box 239
574 23 Vetlanda

Åklagare

Kammaråklagare Petra Schöniger
Åklagarmyndigheten
Åklagarkammaren i Jönköping
Box 73
551 12 Jönköping

Målsägande

Sekretess A, se Partsbilaga sekretess
Sekretess

Särskild företrädare:
Advokat Hans-Christian Renström
Advokatfirman Advis HB
Missionsgatan 2
573 33 Tranås

DOMSLUT**Brott som den tilltalade döms för**

Våldtäkt mot barn, 6 kap 4 § 1 st brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2013
2013-04-01 -- 2013-04-30

Åtal som den tilltalade frikänns från

Försök till våldtäkt mot barn, 6 kap 4 § 1 st och 15 § 1 st brottsbalken och 6 kap 4 § 1 st brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2013 samt 23 kap 1 § brottsbalken
2013-04-01 -- 2013-12-31

Påföljd m.m.

Fängelse 2 år

Utvisning

Den tilltalade utvisas ur riket enligt 8 a kap 1 § utlänningslagen (2005:716) och förbjuds att återvända hit före 2027-06-02. Överträdelse av förbudet kan medföra fängelse i högst 1 år.

Skadestånd

Ibrahim Ibrahim ska utge skadestånd till A med 140 000 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 1 januari 2014 till dess betalning sker.

Häktning m.m.

Ibrahim Ibrahim ska stanna kvar i häkte till dess domen i ansvarsdelen vinner laga kraft mot honom.

Sekretess

1. Sekretessen enligt 35 kap. 13 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) för läkarintyget enligt 7 § lagen om särskild personutredning (aktbilaga 31) samt det rättspsykiatriska utlåtandet (aktbilaga 136) ska bestå i målet med följande undantag. Sidan 1 i läkarintyget enligt 7 § lagen om särskild personutredning samt sidorna 1-2 i rättspsykiatriska utlåtandet. Vidare gäller inte längre sekretessen för de uppgifter från respektive handling som tagits med i denna dom.
2. Sekretessen enligt 35 kap 12 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska även i fortsättningen vara tillämplig för de uppgifter som har lagts fram vid tingsrättens förhandling inom stängda dörrar och som kan röja målsägandens identitet samt de vittnens identitet som framgår av aktbilaga 43. Detta inkluderar även uppgifterna i partsbilaga sekretess.
3. Sekretessen enligt nämnda lagrum ska bestå även för uppgifter om målsägandens övriga personliga förhållanden som framkommit vid förhör i den utsträckning som uppgifterna inte finns intagna i dom.

Brottsofferfond

Den tilltalade åläggs att betala en avgift på 800 kr enligt lagen (1994:419) om brottsofferfond.

Ersättning

1. Christian Berntö tillerkänns ersättning av allmänna medel med 119 785 kr. Av beloppet avser 52 338 kr arbete, 31 980 kr tidspillan, 11 510 kr utlägg och 23 957 kr mervärdesskatt.
 2. Hans-Christian Renström tillerkänns ersättning av allmänna medel som särskild företrädare för barn med 86 279 kr. Av beloppet avser 51 666 kr arbete, 15 375 kr tidspillan, 1 982 kr utlägg och 17 256 kr mervärdesskatt.
 3. Kostnaden för försvaret och den särskilda företrädaren för barn ska stanna på staten.
-

YRKANDEN M.M.**Stämmingsansökan 2017-03-24**

Åtalspunkt 1

Våldtäkt mot barn, 6 kap 4 § 1 st brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2013, Ibrahim Ibrahim

1.1 VÅLDTÄKT MOT BARN (5000-K168285-17)

Ibrahim Ibrahim har med våld genomfört analt samlag med Sekretess A, som vid tidpunkten var 8 år. Ibrahim Ibrahim, som är närstående till Sekretess A, har tryckt ned Sekretess A på marken och hållit fast honom, lagt sig över honom samt därefter utfört analt samlag. Det hände någon gång mellan den 1 april 2013 och den 30 april 2013 vid Snövits förskola, Långgatan, Nässjö, Nässjö kommun.

Ibrahim Ibrahim begick gärningen med uppsåt.

Åtalspunkt 2

Försök till våldtäkt mot barn, 6 kap 4 § 1 st och 15 § 1 st brottsbalken och 6 kap 4 § 1 st brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2013 samt 23 kap 1 § brottsbalken, Ibrahim Ibrahim

2.1 FÖRSÖK TILL VÅLDTÄKT MOT BARN (5000-K168285-17)

Ibrahim Ibrahim har med våld försökt att genomföra samlag eller annan sexuell handling som med hänsyn till kränkningens art och omständigheterna i övrigt är jämförlig med samlag med Sekretess A, som vid tidpunkten var 8-9 år. Ibrahim Ibrahim, som är närstående till Sekretess A, har tagit tag i Sekretess A, puttat ned honom i en säng, dragit ned sina byxor och försökt att dra ned Sekretess A:s byxor samt lagt sig på Sekretess A. Det hände någon gång mellan den 1 april 2013 och den 31 december 2013 på Långgatan, Nässjö, Nässjö kommun.

Det fanns fara för att brottet skulle fullbordas och sådan fara har endast på grund av tillfälliga omständigheter varit utesluten.

Ibrahim Ibrahim begick gärningen med uppsåt.

Skadestånd

A har yrkat skadestånd med 190 000 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 1 januari 2014. Av yrkat belopp avser 125 000 kr ersättning för kränkning under åtalspunkt 1 och 50 000 kr under åtalspunkt 2 samt 15 000 kr i ersättning för sveda och värk.

Ibrahim har förnekat gärningarna. Han har bestritt det enskilda anspråket samt inte vitsordat något belopp som skäligt. Dock har han vitsordat sättet för ränteberäkning.

Ibrahim har bestritt yrkandet om utvisning.

BAKGRUND

Målsäganden Sekretess A är född i september 2004. Han är sonson till Ibrahim. A:s föräldrar (fadern benämnd Sekretess E och modern benämnd Sekretess B) separerade år 2008. A bodde därefter tillsammans med sin mor men fadern hade umgängesrätt med honom på måndagar och tisdagar. Ibrahim och dennes hustru bor tillsammans med sonen E. Förutom föräldrarna bodde även en syster till E hos denne. De påstådda gärningarna ska tidsmässigt ha ägt rum i samband med att E utövat sin umgängesrätt. A har en äldre bror född år 1999, benämnd Sekretess C.

Sedan maj 2016 är A familjehemsplacerad enligt 2 § lagen om vård av unga. Han är placerad hos sin moster, benämnd Sekretess D, och hennes make. D:s make är släkt

med E och med Ibrahim. Av olika utredningar, som åberopats i målet (socialutredningar, journalanteckningar från skola, särskild pedagogisk utredning och psykologutlåtande) framgår bland annat att A år 2014 fick diagnosen intellektuell funktionsnedsättning och år 2015 diagnosen ADHD. Vidare framgår att A företer vissa autistiska drag samt att han under hela sin skoltid haft stora anpassningssvårigheter och haft svårt att intellektuellt tillgodogöra sig undervisningen. Här ska anmärkas att de nämnda utredningarna, bortsett från socialutredningarna, genomförts i syfte att utreda om A har förmåga att uppnå grundskolans kunskapskrav. Skolutredningarna ledde fram till att A skulle beredas plats i särskola och där har han gått sedan januari 2015.

Den 10 juni 2013 gjorde Socialförvaltningen i Nässjö kommun en anmälan till Polismyndigheten angående misstänkt sexuellt övergrepp mot A. Anmälan initierades av skolkuratorn Ann-Kristin Simonsson. Vid ett samtal mellan henne och B ska B ha berättat att A i sin tur berättat för sin mamma om en händelse i april samma år då en vuxen man som var släkt med E skulle ha förgripit sig på A. Vid ett samtal samma dag mellan tjänstemän från socialförvaltningen och A:s föräldrar uppgav båda föräldrarna att A beskrivit händelsen för dem bägge. Några dagar senare, den 17 juni 2013, uppgav modern till polisen att både hon och fadern ville att utredningen skulle läggas ned. Anledningen uppgavs vara att släktingen bara varit på tillfälligt besök och inte fanns kvar i omgivningen längre samt att det hela inte varit så farligt som det lät. Härefter lades förundersökningen ned efter beslut av åklagare.

Den 9 februari 2017 gjorde Socialförvaltningen en ny anmälan till Polismyndigheten angående samma misstänkta sexuella övergrepp mot A i april 2013. Anmälan initierades denna gång av A:s moster, D, som vid ett besök hos B hört henne berätta att A en gång i april 2013 blivit utsatt för ett sexuellt övergrepp av sin farfar. B var vid tillfället intagen på psykiatrisk klinik efter en kraftig ångestattack. Två socialsekreterare besökte B några dagar senare. Hon ska då,

relativt detaljerat, ha berättat för dem om A:s uppgifter. Vidare framgår av Socialförvaltningens anmälan att A ytterligare någon dag senare berättat på samma sätt för D.

I anledning av den nya polisanmälan inleddes en ny förundersökning. Under denna har hållits två förhör med A; se nedan. Vid dessa förhör framkom uppgifter som lett fram även till påståendet under åtalspunkt 2.

BEVISNING

Åklagaren har som skriftlig bevisning åberopat, utöver ovan nämnda utredningar, Socialförvaltningens utredningar, ett PM upprättat under den första förundersökningen och daterat den 17 juni 2013, kartbilder och fotografier.

Vidare har åklagaren åberopat inspelningar av videoförhör med, dels A, vilka förhör ägt rum den 20 februari 2017 respektive den 20 mars 2017, dels med en skolkamrat till honom, född 2006 och benämnd Sekretess G, där förhöret hållits den 20 mars 2017.

Förutom förhör med den tilltalade, har på åklagarens begäran vittnesförhör hållits med B, C, D, E, F, skolkuratorn Ann-Kristin Simonsson, rektorn Kjell Wikstrand, elevassistenten Lena Johansson, kuratorn Manuela Roman och läraren Elin Elmner.

Den tilltalade har som skriftlig bevisning åberopat ett PM under förundersökningen rörande B, daterat den 13 februari 2017.

PARTERNAS BERÄTTELSE

Vid videoförhören med A har denne i huvudsak berättat följande vad gäller åtalspunkt 1: Hans pappa hade hämtat honom vid skolan. Vid sjutiden på kvällen

skulle han gå hem till sin mammas bostad. Hans farfar följde med honom. Han fick 20 kronor att köpa godis för och handlade för halva beloppet. Hans farfar tog en annan väg än brukligt och han trodde först att det var en snabbare väg. Farfadern sade åt honom att de skulle gå in i skogen nära hans tidigare dagis. I skogen höll hans farfar fast honom. Han försökte ropa och springa sin väg men hans farfar var snabbare. Farfadern drog ner hans byxor och därefter drog denne ner sina egna byxor. A försökte ”putta” undan sin farfar men blev fasthållen i benen. Han blev neddragen på marken och fasthållen och hans farfar gjorde det ”hud mot hud”. Han blev liggande på mage. Farfadern drog av honom kalsongerna, lade sig ovanpå honom och höll fast hans armar. Han kunde inte komma loss. Farfadern tog sin snopp och tryckte in den i hans rumpa. Det gjorde jätteont. Efteråt släppte farfadern hans armar och då försökte A ”putta undan” honom och springa iväg. Han blev dock fasthållen på nytt. De gick ett stycke i skogen till en annan plats där farfadern försökte göra det igen. Hans farfar försökte på nytt dra ner hans byxor. Han grät, vilket uppmärksammades av två personer som var i närheten. De frågade vad som hänt men farfadern svarade inte. När de kom fram till hans mammas bostad så grät han fortfarande. Hon frågade vad som hänt men han berättade först inget för henne men berättade för sin bror. Därefter berättade han om det för sin mamma, som i sin tur kontaktade både hans pappa och hans farmor.

Vad gäller åtalspunkt 2 har A bland annat berättat följande: Han och hans farfar var ensamma hemma i hans pappas bostad. Det var några dagar eller några veckor efter händelsen i skogen. Farfadern tog tag i hans arm och höll hårt. Därefter ”puttade” hans farfar ner honom i sängen och försökte dra av honom byxorna. Dessförinnan hade hans farfar dragit ner sina byxor. Sedan försökte hans farfar dra ner hans kalsonger men då kunde A ”putta bort” honom och komma loss. A ”puttade ner” sin farfar i sängen. När han på väg ut ur lägenheten försökte ta på skor och jacka, slog hans farfar ut med armen mot honom. A sprang iväg ut och hans farfar sprang efter honom. A sprang till sin mammas bostad och ringde på men ingen öppnade. Han fick panik och gömde sig först i källaren. Hans farfar, som kommit efter, ropade

hans namn. Då blev han ännu mera rädd och tog hissen upp till vinden där han gömde sig bland vindsförråden. Hans farfar kom upp på vinden och letade efter honom. A gömde sig under en filt. När hans farfar avlägsnat sig, gick A till sin kompis (Sekretess G; tingsrättens anmärkning). Han berättade för sin kompis vad som hänt men fick löfte av denne att inte säga något.

Ibrahim har uppgivit: Han har inget med detta att göra. Han har inte varit ensam med A. Det är hans son E som vill sätta dit honom. E har även lärt sin son att ljuga, allt i syfte att Ibrahim ska fängslas. E har också misshandlat såväl honom som andra.

DOMSKÄL

Ansvarsfrågan

Åtalen bygger i princip uteslutande på vad A uppgivit vid förhör under förundersökningen i februari och mars 2017, dvs cirka fyra år efter de påstådda händelserna. Teknisk och/eller medicinsk utredning saknas. Den åberopade vittnesbevisningen utgörs huvudsakligen av andrahandsuppgifter, i så måtto att vittnesutsagorna återgivit vad A berättat för vittnena vid olika tillfällen och då uppgett att han blivit utsatt för sexuellt övergrepp. Andra vittnesberättelser utgörs av tredjehandsuppgifter på det sättet att vittnena återgivit vad annan person sagt sig har hört direkt från A. Avgörande för bedömningen av ansvarsfrågan blir således om denna sk stödbevisning kan anses tillräcklig (jfr NJA 2010 s 671).

Vid förhören med A berättade denne inledningsvis relativt spontant om händelsen i skogen. Det fanns en slags intensitet och detaljriktighet i hans beskrivning av upplevelsen. Vissa mer eller mindre ovidkommande detaljer återkom, som att han irriterats av en kotte under magen samt om mötet efteråt med två främmande personer. Han har också utifrån foton kunnat redogöra för platsen i skogen. Vad

gäller åtalspunkten 2 har han, utöver själva händelseförloppet i lägenheten, beskrivit en närmast skräckslagen flykt från faderns bostad och har bland annat uppehållit sig vid hur han fått fly utan att kunna ta på sig jackan ordentligt. Trots att A har påtagliga verbala svårigheter, ger förhörens onekligen intryck av att han återgett något som är självupplevt.

Särskilt mot bakgrund av A:s intellektuella problematik, måste frågan ställas om det är påhittade historier alternativt om det är fråga om en annan gärningsman. Den 30 september 2013 hölls ett s k barnsamtal med A av en socialsekreterare. Vid detta samtal ville A, trots tämligen ledande frågor, inte vidkännas annat än att han kom ihåg ”att han var på skogen”. A:s trovärdighet påverkas också av vad Ann-Christin Simonsson berättat. Hon har beskrivit hur A levde i två världar, där den ena var en låtsasvärld. Enligt Simonsson kunde A hålla fast vid påhittade berättelser om han ville imponera eller uppnå fördelar av något slag. Så småningom lärde hon sig dock att tolka vad som var verklighet och vad som var fantasi.

A har själv uppgivit att han i nära anslutning till det påstådda övergreppet i skogen (åtalspunkt 1) berättat om detta för sin mamma och sin bror samt vad gäller åtalspunkt 2 berättat om det för sin kamrat, G. Vidare har A uppgivit att även hans pappa omgående informerades om händelsen i skogen.

Vad först angår åtalspunkt 1 har vittnena berättat följande.

A:s mor (Sekretess B) har berättat: Tisdagen den 16 april 2013 var A hos sin pappa och skulle ha varit hemma omkring kl sju eller åtta på kvällen. När han inte kommit i tid, ringde hon till fadern (E) som sade att A skickats iväg med Ibrahim. A kom hem runt kl 21. Han var då vettskrämd, ledsen och grät. Han hade en godispåse med sig. A berättade för henne att han och Ibrahim tagit en omväg genom skogen. Där hade Ibrahim, efter att ha dragit ned A:s byxor, stoppat in sin penis i analen på A. Han berättade också att Ibrahim onanerat och fått utlösning, varvid sperma hamnat

både på hans egna kläder och på A:s kläder. A var efteråt röd i stjärten och hade svårt att gå på toaletten. Han hade smärtor under en vecka. Hon berättade för skolpersonal att A blivit utsatt för ett övergrepp av en släkting och att han hade besvär med att gå på toaletten. E och A:s farmor hade tvingat henne att säga att det inte var Ibrahim utan en annan släkting som var den skyldige. Hon vågade inte annat än att lyda dem. Vid ett senare möte med skolpersonal, då även E deltog, vidhöll hon uppgiften om en äldre släkting. - I början av år 2017 var hon inlagd på psykiatrisk klinik. Samtidigt mådde A mycket dåligt. Hon berättade därför för skolpersonal att Ibrahim våldtagit A. När sedan "bubblan spruckit" och alla visste om det, så talade hon också med sina föräldrar och med sin syster.

A:s bror (Sekretess C) har berättat: När A kom hem en kväll, var han ledsen, chockad och röd i ansiktet. A gick direkt till duschen och lade sina smutsiga kläder i tvättkorgen. Det luktade "jätteäckligt" om hans kläder. C frågade upprepade gånger vad som hade hänt. A ville inte berätta först. Han ljög till och med. Sedan berättade han att deras farfar tagit honom till en skog där han fått godis. A sade att farfar hade "tagit snoppen mot honom bakifrån". C gick till deras mamma och berättade vad A sagt. Senare på kvällen kom deras far (E). Han sade att han kunde ta hand om deras farfar.

Ann-Christin Simonsson har bekräftat B:s uppgifter om kontakter med skolan och att B vid ett möte berättat om hur en äldre släkting till A:s far förgripit sig på A i skogen. Ann-Christin Simonsson talade själv med A som då nämnde att han varit med en släkting och fått godis. Han sade också att hans mamma kände till allt men inte hans pappa. Ann-Christin Simonsson har tillagt att hon inte ville fråga ut honom om detaljer, eftersom hon gjorde en anmälan till socialförvaltningen.

Kontakterna med skolan bekräftas också av vittnet Lena Johansson. Hon var elevassistent i A:s skola. Hon har uppgett att A:s mamma berättade vid ett tillfälle att A lurats in i ett buskage och att någon dragit ned byxorna på honom. Detta

föranledde Lena Johansson att kontakta klassläraren som i sin tur kontaktade rektor och kuratorn Ann-Christine Simonsson.

A:s far (Sekretess E) har lämnat delvis annorlunda uppgifter. Han har uppgivit: Vid ett tillfälle ringde B till honom och sade att A var sen. Han åkte till B:s bostad och frågade A varför han varit sen. A uppgav då att han och farfar blivit sena på grund av ett toalettbesök och att A varit tvungen att byta kläder. A uppträdde helt normalt. Möjligen såg han lite orolig ut. När E återvänt till sin egen bostad, frågade han Ibrahim varför de blivit sena. Ibrahim förklarade att A kissat på sig och att han varit tvungen att byta kläder. B har inte berättat något för honom om att A skulle ha blivit utsatt för övergrepp. De uppgifter som förekommer om att han skulle känt till detta, dels i socialförvaltningens utredning, dels i skolpsykologens utredning, är felaktiga. Vid alla sådana besök är det B som fört ordet och som också fungerat som tolk för honom. Det måste ha varit någon som hotat eller pressat A att säga som han gör. Kanske är det B som gjort det. Första gången som E hörde talas om påstådda övergrepp var i samband med den utredning som inleddes i år.

A:s moster (sekretess D) har berättat: Hon fick vetskap först i januari 2017 att A för några år sedan blivit våldtagen av sin farfar. Det var B som berättade om detta. Efter det samtalet, talade hon vid flera tillfällen med A om vad som hänt. A sade först att Ibrahim tagit med honom till skogen men han lämnade inga detaljer. Senare sade A: ”Jag var liten och visste inte vad som skulle hända”. Vid ytterligare samtal beskrev A vägen i skogen och berättade att Ibrahim dragit av honom byxor och underkläder, att Ibrahims kropp var bar och nuddade emot A:s kropp. A sade också att Ibrahim puttade ner honom på marken, att A ropade på hjälp, att han fått en kotte på magen som gjorde ont samt att Ibrahim låg över honom.

I samband med utredningen år 2017 har A, enligt vad vittnet Elin Elmner uppgivit, berättat för henne om att han varit och talat med en socialsekreterare och då sagt att

något hemskt inträffat med hans farfar när A var liten. Enligt Elin Elmner sade A att ”farfar hade gjort det där när man är naken”.

Även A:s kamrat (Sekretess G) har vid förhöret med honom berättat om hur A vid ett tillfälle skulle ha blivit våldtagen i skogen av sin farfar. Uppgifterna från G är svårtolkade vad gäller tidpunkten för när A skall ha berättat om detta. Han anger tidpunkten både till någon gång under år 2014 och till februari-mars 2017.

Vad gäller åtalspunkt 2 har – som nämnts ovan – A:s uppgifter om detta framkommit först i samband med förhör med honom under februari och mars 2017.

B har berättat att hon några månader efter händelsen i skogen hämtat A hos en kamrat till honom. Han hade då av rädsla för sin farfar sprungit till kamraten utan ytterkläder. A har berättat för henne att hans farfar försökt att ge sig på honom vid flera tillfällen.

Även D har omvittnat att A berättat för henne om ett tillfälle då han blivit ensam i bostaden med sin farfar. Denne hade då ”hoppat på” A och försökt göra samma sak igen. A hade dock varit snabb och sprungit därifrån hem till sin kamrat G.

G har i polisförhör med honom uppgett – tämligen fragmentariskt – att A:s farfar ”försökt göra det igen” och att A då sprungit hem till honom. Det bör noteras att G:s återgivande av händelserna under åtalspunkt 1 och 2 ofta glider samman.

Tingsrättens bedömning.

Som ovan nämnts, framstår A:s berättelse under förundersökningen som tillräckligt detaljerad, sammanhängande och spontan för att den i sig ska kunna anses som trovärdig. En svårighet i bedömningen är självfallet vilken inverkan A:s intellektuella funktionsnedsättning kan ha haft för hans berättelse. Inte bara Ann-

Christine Simonsson har noterat att A ibland rört sig i en fantasivärld utan det har även Manuela Roman omvittnat. Den skolpersonal, som hörts i målet och som haft tätast kontakter med A, har varit Manuela Roman som kurator, Lena Johansson och klassläraren Elin Elmner. De har bland annat beskrivit A som rörlig, impulsiv och en pojke som ibland haft svårt att ta hand om sig själv. Med andra ord har de beskrivit beteenden som torde vara typiska för de diagnoser som A konstaterats ha. När det gäller hans fantasier har Manuela Roman berättat att det kunde gälla uppbyggda fiskehistorier eller att A och hans bror ensamma fått gå på någon tillställning. När sådana historier kontrollerats och A konfronterats med att fara med osanning medgav han omedelbart att det var påhitt. Elin Elmner har gett uttryck för den uppfattningen att A inte kan berätta en påhittad historia flera gånger i rad.

Vad gäller åtalpunkten 1 har A redan samma kväll som han skulle ha blivit utsatt för ett sexuellt övergrepp berättat om detta för både sin mamma och sin bror, någon tid senare antytt det för Lena Johansson samt senare, under år 2017, berättat samma sak vid två polisförhör med en månads mellanrum och även vid flera tillfällen berättat för sin moster. Under utredningen år 2017 har han också berättat något liknande för Elin Elmner. Det visar på en konsekvens i återgivandet som, särskilt med beaktande av A:s intellektuella förmåga, inte kan vara en uppbyggd historia. Här kan också tilläggas att A inte beslagits med felaktigheter, överdrifter eller ologiska moment i sina uttalanden. Det är således tingsrättens bedömning att hans intellektuella funktionsnedsättning inte kan anses ha påverkat hans trovärdighet i detta avseende.

A:s mamma har i samband med anmälan år 2013 sagt att gärningsmannen var en ej namngiven äldre släkting till A:s pappa. Först år 2017 har hon pekat ut Ibrahim som den skyldige. A, å sin sida, har hela tiden sagt att det var farfar som drog med honom in i skogen. Under förundersökningen och vid huvudförhandlingen har över huvud taget inte framskyttat att det skulle kunna vara fråga om en annan okänd person som gärningsman.

Utgångspunkten är således att A:s berättelser framstår som så trovärdiga att de kan läggas till grund för bedömningen. För en fällande dom i sexualbrottmål krävs som regel att en trovärdig utsaga från målsäganden vinner stöd av annan bevisning. Det förhållandet att en person har berättat för någon annan att han utsatts för övergrepp kan tillmätas betydelse när frågan om ansvar ska prövas. I förevarande fall har tingsrätten inte funnit skäl att betvivla de uppgifter som vittnena lämnat och som redogjorts för ovan. Sammantaget ger dessa vittnesmål ett tillräckligt starkt stöd för att A:s berättelse om övergreppet i skogen (åtalpunkt 1) ska anses så tillförlitlig att det inte finns utrymme för tvivel om Ibrahims skuld.

Tingsrätten finner således styrkt att Ibrahim utövat våld mot och förgripit sig sexuellt på A på sätt åklagaren angivit i gärningsbeskrivningen under åtalpunkt 1. Gärningen är att bedöma på sätt åklagaren gjort.

När det gäller åtalpunkten 2 är A:s berättelse mindre detaljerad och han har därvidlag fokuserat på hur han sprungit från lägenheten och gömt sig för sin farfar för att slutligen gå hem till sin kamrat G. Det är vidare tämligen diffust när och under vilka omständigheter A ska berättat om detta för sin mamma. Vissa uppgifter tyder på att det skett först år 2017 i samband med att den nya förundersökningen inleddes. Inte heller vad A ska ha återgivit för sin moster D ger något påtagligt stöd för A:s uppgifter. Som nämnts ovan är kamraten G:s uppgifter mycket svårtolkade även vad gäller denna åtalpunkt. Inte heller vittnet F, G:s far, har kunnat bidra med några uppgifter som ger stöd för åtalet. Enligt tingsrättens bedömning är den till stöd för åtalpunkten 2 åberopade bevisningen inte tillräcklig för att kunna ligga till grund för en fällande dom. Åtalet för försök till våldtäkt mot barn ska därför ogillas.

Påföljd m m

Ibrahim förekommer inte i belastningsregistret.

Av ett inhämtat yttrande från Frivården framgår bland annat: Ibrahim kom tillsammans med sin hustru till Sverige från Libanon för ungefär sex år sedan. De har bott tillsammans i Nässjö med sin son E och en vuxen dotter. Enligt Ibrahim har han sex barn bosatta i Sverige medan en dotter bor kvar i Libanon. Ibrahim är analfabet och har under sitt yrkesliv arbetat bland annat som charkuteriarbetare.

Frivården har uttalat att ett rättspsykiatriskt utlåtande bör inhämtas då det inte helt går att utesluta att Ibrahim har en oklar demenssjukdom. Vidare har Frivården uttalat att förutsättningar för insatser inom Frivården saknas samt att Ibrahims bristande språkkunskaper gör samhällstjänst olämplig.

Enligt ett inhämtat läkarintyg enligt 7 § lagen om särskild personutredning i brottmål m m kan det misstänkas att det hos Ibrahim förelåg en allvarlig psykisk störning såväl vid gärningen som vid undersökningen. Mot den bakgrunden förordade den undersökande läkaren att det fanns skäl för rättspsykiatrisk undersökning för att ta ställning till frågan om fängelseförbud och till frågan om rättspsykiatrisk vård.

Tingsrätten har förordnat om rättspsykiatrisk undersökning. Enligt denna har Ibrahim inte begått gärningen under påverkan av en allvarlig psykisk störning och har heller inte vid undersökningen haft en sådan allvarlig psykisk störning. Vad gäller hans psykiska hälsa har vid undersökningen i övrigt framkommit bland annat att han uppfyller diagnostiska kriterier för lindrig demenssjukdom och ospecificerad lindrig kognitiv funktionsnedsättning.

Det framgår således av den medicinska utredningen att det saknas förutsättningar att överlämna Ibrahim till rättspsykiatrisk vård. Det brott som han nu döms för har ett högt straffvärde då det riktat sig mot ett minderårigt barn som tillika varit närstående (jfr 29 kap 2 § punkt 8 brottsbalken). Straffvärdet ligger klart högre än

det stadgade minimistraflet om två års fängelse. Det höga straffvärdet medför även att en icke frihetsberövande påföljd inte kan komma ifråga.

Enligt 29 kap 5 § första stycket punkt 2 brottsbalken ska rätten vid straffmätningen i skälig omfattning beakta om den tilltalade till följd av hög ålder eller dålig hälsa skulle drabbas oskäligt hårt av ett straff utmätt efter brottets straffvärde. Enligt uttalanden i förarbetena (prop 1987/88:120 s 95) torde ett längre fängelsestraff drabba den hårdare som kommit upp i 70-års åldern än en yngre person. Det skulle därmed vara oskäligt att utmäta ett straff baserat på en mera objektiv straffvärdebedömning.

Ibrahim är nu 84 år gammal och har en något vacklande hälsa. Med hänsyn till detta och mot bakgrund av vad nyss anförts, bör straffet sättas lägre än vad eljest skulle ha blivit fallet. Som framgår nedan beslutar tingsrätten om utvisning av Ibrahim. I någon mån får han anses lida men av det beslutet. Nämnda omständigheter sammantaget, föranleder tingsrätten att bestämma påföljden till fängelse i två år.

För brottet är inte stadgat lindrigare straff än fängelse i två år. På grund av detta och då det inte är uppenbart att skäl till häktning saknas, ska Ibrahim kvarstanna i häkte till dess domen i ansvarsdelen vinner laga kraft mot honom.

Utvisning

Av inhämtat yttrande från Migrationsverket framgår: Ibrahim saknar uppehållstillstånd i Sverige. Han ansökte om asyl i november 2010, vilken ansökan avslogs av såväl Migrationsverket som av Migrationsdomstolen. Avslagsbeslutet vann laga kraft i april 2012. Sedan beslutet preskriberats i april 2016, ansökte Ibrahim på nytt om asyl. Migrationsverket avslog ansökan den 20 december 2016 och beslutade att Ibrahim skulle utvisas. Beslutet har överklagats av Ibrahim till

Migrationsdomstolen. I sistnämnda beslut fann Migrationsverket att varken anknytnings- eller hälsoskäl kunde ligga till grund för uppehållstillstånd. Hinder mot verkställighet av utvisning föreligger inte.

Det brott som Ibrahim gjort sig skyldig till har ett så högt straffvärde och utgör dessutom en sådan svår integritetskränkning mot ett skyddslöst barn att förutsättningar för utvisning föreligger enligt 8 a kap 1 § andra stycket punkt 2 utlänningslagen (jfr prop 1993/94:159 s 13 f).

Enligt 8 a kap 3 § utlänningslagen får utvisning enligt 1 § i lagen endast ske när det finns synnerliga skäl om utläningen, då åtal väcktes, har varit bosatt i Sverige sedan minst fem år. Av utredningen i målet framgår att Ibrahim ansökte om asyl i november 2010. Det innebär att han vistats i riket under drygt sex års tid. Under tiden mellan april 2012, då avslaget på hans första asylansökan vann laga kraft, och fram till den april 2016, då ny ansökan om asyl ingavs, har han emellertid vistats olovligen i riket. Under den tidsperioden har han därför inte varit att betrakta som bosatt i landet i den mening som avses med bestämmelsen i 8 a kap 3 § utlänningslagen (jfr Hovrättens över Skåne och Blekinge dom den 24 februari 2017 i mål B 3287-16). Det innebär att Ibrahim i utlänningslagens mening endast varit bosatt i riket under drygt två års tid. Synnerliga skäl för ett beslut om utvisning krävs därför inte.

Ibrahim har under tiden i Sverige inte lärt sig svenska språket och han saknar egen bostad. Hans integrering i det svenska samhället får betraktas som närmast obefintlig. Enligt egen uppgift har han, förutom sin hustru, flera vuxna barn boende i landet. Det skulle i sig kunna tala för att stor hänsyn tas till dessa familjeförhållanden vid bedömningen om utvisning ska ske eller inte. Det måste dock särskilt beaktas, dels att brottsligheten riktats mot en familjemedlem – ett barnbarn – och måste ha inverkat mycket negativt inte bara på barnets far utan även på dennes syskon, dels att Migrationsverket vid sin prövning inte funnit tillräckliga

skäl för att bevilja uppehållstillstånd. Det finns därför enligt tingsrättens mening fler omständigheter som talar för än mot ett beslut om utvisning.

Av yttrandet från Migrationsverket framgår att det inte föreligger hinder mot verkställighet. Åklagarens yrkande om utvisning ska således bifallas. Tingsrätten delar åklagarens bedömning att tiden för återreseförbud lämpligen kan bestämmas till tio år.

Skadestånd

I enlighet med utgången i ansvarsdelen ska Ibrahim förpliktas att utge skadestånd till A. Med hänsyn till A:s ålder vid övergreppet och då detta varit förenat med ett visst mått av våld, bör skälig ersättning för kränkning fastställas till 125 000 kr. För sveda och värk utgår vid våldtäkt mot barn schablonmässigt ersättning med 15 000 kr. Skäl att jämka det beloppet föreligger inte. Ibrahim ska således förpliktas att till A utge sammanlagt 140 000 kr jämte yrkad ränta.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga.

Överklagande ställt till Göta hovrätt ska inges till tingsrätten senast – med hänsyn till mellankommande helg – den 26 juni 2017.

Lars Dahlstedt

Underlaget avser

Person-/samordningsnummer/födelseid 19330161-4073	Datum för dom/beslut 2017-06-02
Efternamn Ibrahim	Förnamn Ibrahim

Ovan angiven person har under en sammanhängande tid av minst 24 timmar varit frihetsberövad som anhållen, häktad eller på något annat sådant sätt som avses i 19 a § lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. eller 10 a § lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård under nedan angivna tider.

Frihetsberövad**Frihetsberövandet hävt/upphört/avbrutet**

2017-02-21	
------------	--

Särskild anteckning

- Kriminalvården har lämnat domstolen en underrättelse om att det finns uppgifter hos Kriminalvården som är av betydelse för avräkning (8 § förordningen (1974:286) om beräkning av strafftid m.m.).

Särskild upplysning till Kriminalvården m.fl. myndigheter

- Det finns tidigare meddelad dom, beslut eller avräkningsunderlag enligt 12 a § strafföreläggandekungörelsen (1970:60) som innehåller uppgift om frihetsberövande som har betydelse för avräkning (3 § 4 förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.).

Underskrift

SVERIGES DOMSTOLAR

ANVISNING FÖR ÖVERKLAGANDE - DOM I BROTTMÅL

Den som vill överklaga tingsrättens dom, eller ett i domen intaget beslut, ska göra detta skriftligen. **Skrivelsen ska skickas eller lämnas till tingsrätten.** Överklagandet prövas av den hovrätt som finns angiven i slutet av domen.

Överklagandet ska ha kommit in till tingsrätten **inom tre veckor** från domens datum. Sista dagen för överklagande finns angiven på sista sidan i domen.

Har ena parten överklagat domen i rätt tid, får också motparten överklaga domen (s.k. **anslutningsöverklagande**) även om den vanliga tiden för överklagande har gått ut. Överklagandet ska också i detta fall skickas eller lämnas till tingsrätten och det måste ha kommit in till tingsrätten **inom en vecka** från den i domen angivna sista dagen för överklagande. **Om det första överklagandet återkallas eller förfaller kan inte heller anslutningsöverklagandet prövas.**

Samma regler som för part gäller för den som inte är part eller intervenient och som vill överklaga ett **i domen intaget beslut** som angår honom eller henne. I fråga om sådant beslut finns dock inte någon möjlighet till anslutningsöverklagande.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i hovrätten fordras i vissa fall att **prövningstillstånd** meddelas. Hovrätten lämnar prövningstillstånd om

1. det finns anledning att betvivla riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,
2. det inte utan att sådant tillstånd meddelas går att bedöma riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,

3. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av högre rätt, eller

4. det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om prövningstillstånd krävs och sådant inte meddelas står tingsrättens avgörande fast. Det är därför viktigt att det, i de fall prövningstillstånd krävs, klart och tydligt framgår av överklagandet till hovrätten varför klaganden anser att prövningstillstånd bör meddelas.

I vilka fall krävs prövningstillstånd?

Brottmålsdelen

Det krävs prövningstillstånd för att hovrätten ska pröva en tingsrätts dom om den tilltalade

1. inte dömts till annan påföljd än böter, eller
2. frikänts från ansvar och brottet inte har mer än 6 månaders fängelse i straffskalan.

Enskilt anspråk (skadeståndstalan)

För att hovrätten ska pröva en skadeståndstalan krävs prövningstillstånd. Från denna regel gäller följande undantag:

Överklagas domen även i brottmålsdelen och avser överklagandet frågan om den tilltalade ska dömas till ansvar för en gärning krävs inte prövningstillstånd för ett till denna gärning kopplat enskilt anspråk i de fall

1. det enligt ovanstående regler inte krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen, eller
2. prövningstillstånd i brottmålsdelen meddelas av hovrätten.

Beslut i övriga frågor

Krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen krävs även prövningstillstånd vid beslut som endast får överklagas i samband med överklagande av domen.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla uppgifter om

1. den dom som överklagas med angivande av tingsrättens namn samt dag och nummer för domen,
2. parternas namn och hemvist och om möjligt deras postadresser, yrken, personnummer och telefonnummer, varvid parterna benämns klagande respektive motpart,
3. den ändring av tingsrättens dom som klaganden vill få till stånd,
4. grunderna (skälen) för överklagandet och i vilket avseende tingsrättens domskäl enligt klagandens mening är oriktiga,
5. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis, samt

6. om prövningstillstånd behövs, de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas.

Skriftliga bevis som inte lagts fram tidigare ska ges in samtidigt med överklagandet. Vill klaganden att det ska hållas ett förnyat förhör eller en förnyad syn på stället, ska han eller hon ange det och skälen till detta. Klaganden ska också ange om han eller hon vill att målsäganden eller den tilltalade ska infinna sig personligen vid huvudförhandlingen i hovrätten. Är den tilltalade anhållen eller häktad, ska det anges.

Skrivelsen ska vara undertecknad av klaganden eller hans/hennes ombud.

Ytterligare upplysningar lämnas av tingsrätten. Adress och telefonnummer finns på första sidan av domen.

Om ni tidigare informerats om att förenklad delgivning kan komma att användas med er i målet/ärendet, kan sådant delgivningssätt också komma att användas med er i högre instanser om någon överklagar avgörandet dit.